

ಹೂಬನ

Volume 2

July 2006

HOO-BANA
Kannada Newsletter

ಮನಸ್ಸು ಮಾಡು, ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠನಾಗು, ಕಾದುನೋಡು.
- ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ.

ಸಂಪಾದಕರಿಂದ
ಆತ್ಮೀಯ ಕನ್ನಡ ಬಾಂಧವರೆ,

ಎಲ್ಲ ಬಲ್ಲವರಿಲ್ಲ
ಬಲ್ಲವರು ಬಹಳಿಲ್ಲ
ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇಲ್ಲ ಸರ್ವಜ್ಞ||

Inside this issue:

Namma Naadu, Namma Jana	2
Mumbaruva KarykramagaLu	2
Gaasippina Gundi	3
Padabandha	4
Chaitrda Chiguru	5
Makkala Male	6
Bisi-bisi Suddi	7

ಹಿಂದೆ ರಾಜ-ಮಹಾರಾಜರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆಸ್ಥಾನ ಪಂಡಿತರಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಿನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ರಾಜ-ಮಹಾರಾಜರೇ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ, ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಂದ ರಚಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ "ಜನಪದ"ವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದರೂ ಸಾಹಿತಿಗೆ ಮನ್ನಣೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಲಲಿತ ಕಲೆಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಆದರ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಸ್ತರಗಳಿಗೂ ಹಬ್ಬಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತಲುಪಿತು. ಸರಕಾರದ ಜೊತೆಗೆ ಖಾಸಗಿ ಸಂಘ-ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಪ್ರಶಸ್ತಿ ನೀಡಿ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಲು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲು ಮುಂದಾದರು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ "ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ"ಯು ಭಾರತದ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದೆ. ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ನೋಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಎಂದರೆ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ೧೮ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕನ್ನಡದ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಬೇರಾವ ಭಾಷೆಯ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು "ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ"ಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡದ ೭ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಈ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಕನ್ನಡಿಗರಾದ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಸಂಗತಿ. "ಹೂಬನ"ದ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ"ಯ ಕಿರುಪರಿಚಯವನ್ನು ನೀಡಿದ್ದೇವೆ. ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಓದುಗರಿಗೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಹಂಬಲವಿದೆ. ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಥಮ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ವಿಜೇತ, ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಲಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಅಂಕಣದಡಿ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಲೇಖನಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಗತವಿದೆ.

"April showers bring May flowers" ಮೇ ತಿಂಗಳಿನ ಹೂವುಗಳಿಂದ ಸತೀಶ ರಂಗಪ್ಪ ಮತ್ತು ರಾಜು ಅವರು ಕವನಗುಚ್ಛಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಲತಾ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕಳೆದ ದಿನಗಳ ರಸಕ್ಕಣಗಳನ್ನು ಮೆಲುಕುಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರೀನಾಥರವರ ಪದಬಂಧ ನಿಮ್ಮ ಕನ್ನಡಶಬ್ದಭಂಡಾರವನ್ನು ಕೆದಕುವ ಪ್ರಯತ್ನ. ರಾಮಾಯಣ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ? ಆದರೆ ರಾಮಾಯಣದ ಪಾತ್ರಗಳ, ಸನ್ನಿವೇಶಗಳ ಬಗೆಗೆ "ಶರಪಂಜರ" ಚಿತ್ರದ "ಹದಿನಾಲ್ಕು ವರುಷ ವನವಾಸದಿಂದ..." ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಯೋಚಿಸುತ್ತೇವೋ ಏನೋ? ಅದಕ್ಕೇ ಪವನ ವಿಶ್ವನಾಥ ರಾಮಾಯಣವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿ ಈಗಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತೇವೆ.

ನೀವೆಲ್ಲ ಓದಿ ಆನಂದಿಸಿರಿ.

ನಮಸ್ಕಾರಗಳು,

ಆರತಿ ಎಸ್ ಗಿರಿಭಟ್ಟನವರ

* We would love to hear from you. Please email to : hoobanaeditors@yahoogroups.com

ನಮ್ಮ ನಾಡು-ನಮ್ಮ ಜನ:

ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ

ಭಾರತ ಸರ್ಕಾರವು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆಗೆ ನೀಡುವ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯೇ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿ. ಸಾಹಿತಿಯ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ನೀಡುವ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯು ಕಂಚಿನ ವಾಗ್ದೇವಿಯ ಪ್ರತಿಮೆ, ಫಲಕ ಹಾಗೂ ೫ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. 1961ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಈ ಪುರಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ 1965ರಲ್ಲಿ ಮಲಯಾಳಿ ಸಾಹಿತಿಯಾದ ಶ್ರೀ. ಶಂಕರ ಕುರುಪ್ ಅವರಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾರತದ ನಾಗರಿಕನಾಗಿದ್ದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸಾಹಿತಿಯು ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪಡೆಯಲು ಅರ್ಹರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಮೊದಲು ಮಲಯಾಳಂ ನಂತರ ಬಂಗಾಲಿ ಆದ ನಂತರ ಈ ಬಹುಮಾನಸಂದದ್ದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ. ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಈ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟವರು ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು. ಕುವೆಂಪುರವರು ಬರೆದ ಮಹೋನ್ನತ ಕೃತಿಯಾದ 'ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನಂ' ಸಲುವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

1982ರ ಮೊದಲಿಗೆ ಈ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿಯ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ರಚನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. 1982ರಿಂದ ಆಚೆ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಸಾಹಿತಿಯು ಭಾರತೀಯ ಸಾಹಿತ್ಯಲೋಕಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವ ಒಟ್ಟಾರೆ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಈವರೆಗೂ ಏಳು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳು ಸಂದಿದ್ದು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷೆ ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಕನ್ನಡ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆ ಇದ್ದು ಈವರೆಗೆ ಆರು ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಹಿರಿಮೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಸಂದ ವರ್ಷ ಹಾಗೂ ಕೃತಿಯ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ನೋಟ ಹೀಗಿದೆ:

- 1967 - ರಾಷ್ಟ್ರಕವಿ ಕುವೆಂಪು - ಶ್ರೀ ರಾಮಾಯಣ ದರ್ಶನಂ
- 1973 - ವರಕವಿ ದ.ರಾ.ಬೇಂದ್ರೆ - ನಾಕುತಂತಿ
- 1977 - ಡಾ| ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ್ - ಮೂಕಜ್ಜಿಯ ಕನಸುಗಳು
- 1983 - ಮಾಸ್ತಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಐಯ್ಯಂಗಾರ್ - ಚಿಕ್ಕವೀರ ರಾಜೇಂದ್ರ
- 1990 - ಡಾ| ವಿ.ಕೆ.ಗೋಕಾಕ್ - ಭಾರತ ಸಿಂಧು ರಶ್ಮಿ
- 1994 - ಡಾ| ಯು.ಆರ್.ಅನಂತ ಮೂರ್ತಿ
- 1998 - ಗಿರೀಶ್ ಕಾರ್ನಾಡ್

ನಿಯಮಾನುಸಾರ ಒಂದು ವರ್ಷ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಸಂದ ಭಾಷೆಯು ಮತ್ತೆ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗೆ ಅರ್ಹವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೂವತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಏಳು ಬಾರಿ ಸಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸರಾಸರಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಗೊಮ್ಮೆ ಅಂದಂತಾಯಿತು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕಡೇಬಾರಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬಂದು ಏಳು ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಬರುವ ಸಮಯವಾಯಿತಲ್ಲವೇ? ಮುಂದಿನ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಕಿರೀಟ ಹೊರಬಹುದಾದ ಸಾಹಿತಿ ಯಾರು?

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಿರುನೋಟ ಬೀರಿದ್ದೇವೆ. ಮುಂದಿನ ಸಂಚಿಕೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನಪೀಠ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟ ಹಿರಿಯರ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಕಿರುನೋಟ ಬೀರುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಅನಿಸಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ.

- ಶ್ರೀನಾಥ್ ಭಲ್ಲೆ

ಮುಂಬರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು :

ವಿಶ್ವ ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನ

ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ೧, ೨ ಮತ್ತು ೩ ರಂದು ಬಾಲ್ಕಿಮೋರ್ ನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕ ವಿಶ್ವ ಕನ್ನಡ ಸಮ್ಮೇಳನ ನಡೆಯಲಿದೆ. RKS ನ ಸದಸ್ಯರು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಡಿಯಲ್ಲಿ ನಾಟಕ ಮತ್ತು ನೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲರನ್ನು ರಂಜಿಸಲಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದಲೂ ಬಹಳ ಕಲಾವಿದರು ಬಂದು ಅನೇಕ ತರಹದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೀಡಲಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕಲಾವಿದರನ್ನು, ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಸದವಕಾಶವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡ. ನಾವೆಲ್ಲ ಸಮ್ಮೇಳನದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಂಡು ವಿವಿಧ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಆನಂದಿಸೋಣ.

ಗಾಸಿಪ್ಪಿನ ಗುಂಡಿ:

“Laughter Is the Best Medicine!”

Growing up with immigrant parents and being married to an immigrant has provided me with endless examples of humorous situations! How can we not see the funny side of life in the U.S.? With our language and cultural differences, we're ripe fodder for non stop laughter!

When my father took that first highly anticipated trip from Bangalore, he was so nervous that he didn't take off his jacket for the whole length of the trip. He wore a thick winter coat the whole way through. When my mother wanted face cream back in the early 60s, she went into the store in mid January and asked the clerk where he kept the “snow.” The clerk took one look at her, pointed to the outside window and exclaimed, “Lady you want snow? Just go outside!”

My mother also told me that the whole plane over to America was almost empty. When the plane landed in England, everyone disembarked except for a half dozen of us. People in India warned her that America wasn't safe and she would be in danger if she came. They would rob and kill her! She was completely petrified. But I heard that we had a nice trip over and I got to play with the stewardesses. They found me very cute and I had my pick of seats!

Coming from a small town, we didn't know many other Indians. When we would go to the Big City, my parents would nudge us and whisper, “Look there's an Indian. Go talk to them!” As if I could just go up to a perfect stranger, even an Indian, and say, “Hi. I don't have a life so will you be my friend?!”

Ordering food in a restaurant was always a treat. First my dad would start. “We'll have a cheese pizza and.....” “No pepperoni!” my mother would say very loud to the waiter. “We're vegetarians!” That was my cue to shrink under the seat and pretend I was invisible. Then one of my parents would turn to me and tell me to order for them. The poor waiter was very confused and it was a wonder that he got our order correct.

There are so many instances of our Indian essence showing through! Boys in high school gave up on me long time ago. Somehow they knew after the 20th attempt, I wasn't going out with them. Perhaps it was my mother smiling at one of them and saying out loud (again).....“Oh she doesn't date! She's a good girl!” These comments were always made in front of a big crowd of kids. There was no way to escape.

My husband has his own horror stories of life as an immigrant. The foremost one is how he lost so much weight during his first months of residency. It was hard to decipher the contents of the lunch line in the cafeteria. No rice and rasam here! I guess he was lucky that he even found time to eat. He had to make an emergency trip to K-Mart to buy a new belt.

Just getting used to the “American” way of talking was an experience. The phrase “where is the pain” doesn't go over too well with patients. It becomes “Where does it hurt? And you can't ask a patient if they take any drugs! Of course he worked in an inner city hospital system in Detroit so people taking drugs wasn't out of the realm. The more proper phrase would be “do you take any medicines?”

I do admit that it's hard to understand the American way of talking. If I had come from a different county, it would be a challenge to follow some of the accents especially in the southern part of the U.S. The Richmond area is not too bad but if one goes into the Deep South, it's almost a different language. I grew up in an area where the words “ya'll and fellers,” were used on a regular basis. That's real country! Try sticking a couple of Indians in an area like that and see what happens in the language department. It can be pretty funny trying to communicate.

So if anyone has a funny experience of their own, please don't hesitate to let the others know! Write to “HOOBANA” and let the fun times roll!

Latha Kumar

ನೀವು ಕುಳ್ಳರೇ?

ನೀವು ಕುಳ್ಳರೇ? ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕುಳ್ಳರು? ಗಂಡಸರಾದರೆ ಒಳಗಿನ ಕಡಿಮೆ ಇರುವವರು. ಹೆಂಗಸರಾದರೆ ಒಳಗಿನ ಕಡಿಮೆ ಇರುವವರು. ನನ್ನ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಇವರು ಕುಳ್ಳರು. ನಾನೇನು, ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯವಾಗಿ ಜನಗಳಿಗೆ ಇವರು ಕುಳ್ಳರು. ನೀವು ಒಪ್ಪೋದಿಲ್ಲವೆ? ಹೋಗಲಿ ಬಿಡಿ. ಈ ಲೇಖನ ಓದೋವರೆಗಾದರೂ ಟೀಂಪೊರಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇರಿ.

ಏನು ಈಗ ಕುಳ್ಳನಾದರೆ? ಕುಳ್ಳರು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲವೆ? ಕುಳ್ಳ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಷ್ಟವೇ? ನೀವು ಕುಳ್ಳನಾಗಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಇದನ್ನು ಪರಾಮರ್ಶಿಸಬಹುದು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿ ಬೇರೆಯವರು ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಎಷ್ಟೋ ಜನ ಕುಳ್ಳರ ಮೇಲೆ ಲೇಖನ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ; ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ; ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಮಾತನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ; ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳಿ ನಡೆದಿದ್ದಾರೆ;

"ಯಾರ ಮಾತನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿ, ಆದರೆ ಕುಳ್ಳನ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬೇಡ", "ಕುಳ್ಳನಮಾತನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿ ಆದರೆ ಕುಳ್ಳನ ಮಾತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳಬೇಡ" ಅಂತ ಗಾದೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಲ್ಲವಾ, ಯಾರು ಗಾದೆ ಬರೆದವರು? ಯಾರೋ ಉದ್ದಾಳಿನೇ ಇರಬೇಕು, ಅಲ್ಲವೇ? ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಿದೆಯೇ?

ಕುಳ್ಳನಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡಲು ಜನ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಕುಳ್ಳಿಯಾದರೆ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಗಂಡು ಹುಡುಕುವುದೇ ಒಂದು ವಿಪರ್ಯಾಸ! ಮುಂದಿನ

ಪೀಳಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚನೆ ಶುರು ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯೋ, ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಕುಳ್ಳುಗದೇ ಇರಲಿ. ಉದ್ದ ಬೆಳೆದು ನಮ್ಮನ್ನ ಉದ್ದಾರ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಕನಸು ಕಾಣಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ.ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನೀವು ಭಾಷಣ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೇ.... ನೋಡು ನೀನು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡು, ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ಲೋಜ್ಡ್ ಇನ್ನೊಂದೂ, ಮತ್ತೊಂದೂ, ಉದ್ದ ಆಗೋದನ್ನ ಯೋಚನೆ ಮಾಡು ಅಂತ.

ಉದ್ದಾಳಿ ಜೊತೆ "ಶಾಪಿಂಗ್" ಅಂತ ಹೋಗಿದ್ದುಂಟಾ? ಕುಳ್ಳರನ್ನ ಅವರು ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಉದ್ದಾಳಿ ಜೊತೆಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕುಳ್ಳರು ಓಡಿ ಓಡುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು. ಈ ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೆಲವರು ಓಡಿಸುತ್ತ 'ವಾಕ್' ಮಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲ ಹಾಗೆ! ನೀವು ಕುಳ್ಳರಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರಲೇ ಬೇಕು. ಏನಂತೀರಿ? ಗಂಡ ಹೆಂಡತಿಯರಲ್ಲಂತೂ ಈ ಜಗಳ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಈ ಸಂಭಾಷಣೆ ಬಹಳ ಮಾಮೂಲು! "ಏನೂಂದ್ರೆ, ಅದ್ಯಾಕೆ ನಮ್ಮನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಓಡಿ ಹೋಗೋದು? ಅದೇ ನು ನಿಮಗೆ ಅಷ್ಟು ಅವಸರ.." ಇತ್ಯಾದಿ.

ಹೊರಗೆ ಹೋದಾಗ ಆ "ಟಾಇಲೆಟ್" ಅನ್ನೂ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತೀರಿ ಅಲ್ಲವೇ? ಆ ಯುರಿನಲ್ ಪಾಟ್ಗಳನ್ನ ಗಮನಿಸಿದ್ದೀರಾ? ಅದನ್ನಾದರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಡವೇ? ಹೋಗಿ, ಹೋಗಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಜನಗಳನ್ನು ಕುಳ್ಳರ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಬಹುದು. ಆದರೂ "ಟಾಇಲೆಟ್" ಗಳನ್ನು ಉದ್ದಾಳಿಗಳನ್ನು ಗುರಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಮಾಡುವುದು. ಇನ್ನು ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಆವ್ರೆಲ್ಲ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಒಂದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ಹೋಗಬೇಕು... ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡೀರಾ ತಾನೆ!

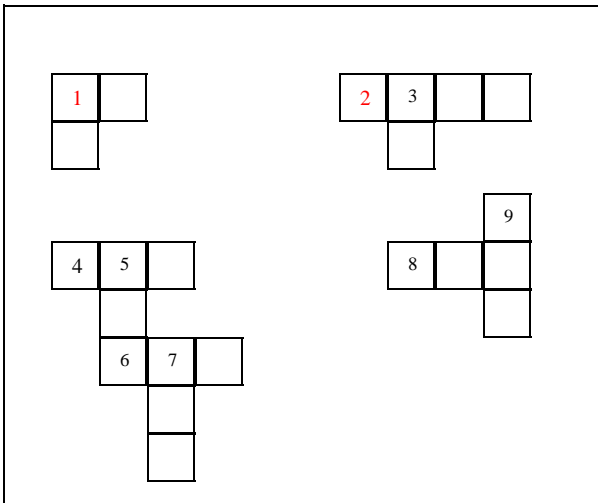
ಕುಳ್ಳರಾಗಿ, ನೀವು ಯಾವುದೇ "ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್" ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿದ್ದೀರಾ? ಬರುವ ಉತ್ತರ ಇಷ್ಟೇ; "ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರ ಕಡಿಮೆ; ನಾವು ನಮ್ಮ ಕಂಪೆನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ದ ಇರುವವರನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ..." ಇತ್ಯಾದಿ. ಜನರು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ದ ಇರುವವರನ್ನೇ ನೋಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅವನಲ್ಲ ದಕ್ಕತೆ ಇರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಉದ್ದವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಅ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಪದವಿ. ತಾರತಮ್ಯ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದರೂ ನಡೆಯುವುದೇ ಬೇರೆ! ಕುಳ್ಳರಾಗಿ ನೀವು ಎಲ್ಲೇ ನೋಡಿ, ಉದ್ದಾಳಿಯನ್ನು ಹೋಲಿ ಸಿದರೆ ಅದೇ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕುಳ್ಳನಿಗೆ ಸಂಬಳ ಕಡಿಮೆ.

ಸರ್ವವಿದಿತ ಸತ್ಯವನ್ನು ಕೂಡ ಕುಳ್ಳನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಜನ ಕೇಳಲು ಹಿಂಜರೆಯುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲವೆ? ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರೂ ಉದ್ದಾಳಿಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಕೆಟ್ಟವರೇ ಅಧಿಕ!

ಇದೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಪರಿಹಾರ ಹೇಗೆ? ಕುಳ್ಳನೆನಿಸಿಕೊಂಡವನು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿದರೆ ಹೇಗೆ?!

- "ಇನ್ವೀರಿಯಾರಿಟಿ ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್" ನ್ನು ಮೊದಲು ಮನದಿಂದ ತೊಲಗಿಸಿ, ಮುಂದಿನದಾರಿಯನ್ನು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು.
- ಉದ್ದಬೆಳೆದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆತ ನನಗಿಂತ ಉತ್ತಮನಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುವ ಮನೋಭಾವ (ಕಾಂಪ್ಲೆಕ್ಸ್) ತಳೆದರೆ ತಪ್ಪೇನಿಲ್ಲ.
- ಜಪಾನ್, ಚೀನಾ ಮುಂತಾದ ದೇಶದ ಜನ ಕುಳ್ಳರಾದರೂ, ಅತಿ ಸಮರ್ಥರಲ್ಲವೇ?
- ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಹಲವಾರು ಪರಮೋಚ್ಚ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಂಥಹ ಸಾರ್ವಭೌಮರು ಕುಳ್ಳರೇ ಎಂದು ನೆನೆಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದುವರೆದರೆ ಹೇಗೆ!
- ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಈ "ಎದುರಾದ ಜಗವನ್ನು" ಹೋರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ, ಹೋರಿಯಕಾಳಗವನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಪರಿ, ನೀವು ಜಯಶೀಲರಾಗಿರಬೇಕು ಹಾರೈಸಿ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಲೇಖನವನ್ನು ಮುಗಿಸಲೇ?

ಲಕ್ಷ್ಮೀಸುತ

Across

೧. 'ತಾಯಿ'ಗೆ ಪರ್ಯಾಯ ಪದ
೨. ಈಗ ನಾವು ವಾಸವಾಗಿರುವ ದೇಶ
೩. ಭಾರತದ ಈಗಿನ ಪ್ರಧಾನಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿರುವ ರಾಗ
೪. ಕಲ್ಯಾಣ ಅಥವಾ ವಿವಾಹ
೫. ಡಾ!ರಾಜ್ ತಮ್ಮ ಮೊದಲ ಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ವಹಿಸಿದ್ದ ಪಾತ್ರದ ಹೆಸರು

Down

೧. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ ಕಥೆಯು ನಾವು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದು ಇವರ ಮನೆಗೆ
೨. 'ಆಡು' ಪದದ ಸಮಾನಾಂತರ ಪದ
೩. ರಾಮ ಭಕ್ತ
೪. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯೂ ಪೆಟ್ರೋಲ್ ಬೆಲೆ ಏನಾಗಿದೆ?
೫. ಸಂಡಿಗೆಯ ಸ್ನೇಹಿತ

ಚೈತ್ರದ ಚಿಗುರು :

ಯಾರೇ ನೀ ಚೆಲುವೆ

ಮಲೆನಾಡ ಮಡಿಲ ಬೆಳದಿಂಗಳ ಬಾಲೆ
ಮನ ಸೆಳೆದ ಮಧುರ ಮಂದಾರ ಹೂವೆ
ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾದ ಮುಂಗಾರಿನ ಮಿಂಚೆ
ಹೇಳೆ ಯಾರು ನೀನು ಅಂದಗಾತಿ
ನನ್ನ ಮನವನು ಸೆಳೆದ ಮಾಟಗಾತಿ

ಜೋಗದ ಜಲರಾಶಿಯ ಜಿಗಿತ ನರ್ತನ ಹರಿತದ ಸೊಬಗಿನಲಿ
ಬಾನಾಂಗಳದ ನೀಲಿ ಮೇಘಗಳ ಮೋಹಕ ಚಿತ್ತಾರದಲಿ
ಮಂಜು ಮುಸುಕಿನ ಹಸಿರು ಕಾನನದ ಮೌನದಲಿ
ತುಂತುರು ಮಳೆಹನಿಯ ಹಿತವಾದ ಲಯಬದ್ಧ ತಾಳದಲಿ
ಇಹುದು ಈ ನಿನ್ನ ಚೆಲುವು
ಚೆಲುವೆ ಹೇಳೆ ನೀನೇನ ಸೊಬಗಿನ ಪ್ರಿಯದರ್ಶಿನಿ
ನನ್ನ ಬಾಳ ಹೊಂಗಿರಣದ ರಶ್ಮಿ

ವಸಂತ ಮಾಸದ ಕೋಗಿಲೆಯ ಕುಹೂ ಕುಹೂ ರಾಗದಿಂಪಿನಲಿ
ಕಾನನದ ಸುಮರಾಶಿಯ ಫಮಫಮಿಸೊ ಪರಿಮಳದಲಿ
ಕಾರ್ವೋಡದಲಿ ಮೂಡಿದ ಮುಂಗಾರು ಮಿಂಚಿನ ಹೊಂಬೆಳಕಲಿ
ಹಿಮ ಬಿಂದು ಆದ ಸ್ವಾತಿ ಮುತ್ತಿನ ಹೊಳಪಿನಲಿ
ಇಹುದು ಈ ನಿನ್ನ ಚೆಲುವು
ಚೆಲುವೆ ಹೇಳೆ ನೀನೇನ ಚೈತ್ರದ ಪ್ರೇಮಾಂಜಲಿ
ಧರೆಗಿಳಿದ ರೂಪರಾಶಿಯ ಊರ್ವಶಿ_

- ಸತೀಶ ರಂಗಪ್ಪ

ಪ್ರೇಮ ಮರೀಚಿಕೆ

ಓ ಕನ್ನಿಕೆ,
ಸೋತು ಸುಣ್ಣವಾದೆ ನಿನ್ನ ಸಿಹಿ ಸ್ನೇಹಕೆ
ಮರುಳಾದೆ ನಿನ್ನ ರೂಪರಾಶಿಯ ಸೌಂದರ್ಯಕೆ
ಹೇಳಲಾರನಾದೆ ಈ ಮನದ ಬಯಕೆ, ಪ್ರೀತಿಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ
ಅರಿತೆ ನೀ ಕೈಗೆಟುಕದ ಮಿಂಚಿ ಮರೆಯಾಗೊ ನಕ್ಷತ್ರಕೆ
ಮರೆಯಲಾರೆ ಜನುಮ ಜನುಮಕು, ಓ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮ-ಮರೀಚಿಕೆ_

ನಂಜಿ

ನನ್ನೆಂದಿ ನಂಜಿ
ಗುಣ ನಡತೆಯಲಿ ಅಪರಂಜಿ
ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮಕೆ ಕರಗಿ ನೀರಾಗೊ ಗುಳಗಂಜಿ
ಅರೆ, ಇದ ಹೇಳ್ತೆರವೆ ಕೇವಲ ಅವಳಿಗಂಜಿ !

- ಸತೀಶ ರಂಗಪ್ಪ

ಲಿಲಿಯಾನ ಮರೀಮಲ್ಲಿಗೆ

ಮೀಟಿಕೊಂಡು ಪುಟ್ಟ ಬೆರಳ
ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊಳೆವ ಕಂಗಳ
ರೂಪಗೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಬಂದೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ
ಅರಳು ಅರಳು ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

ಎರಡು ಧರ್ಮ ವಸತಿಯಲ್ಲಿ
ಭುವಿಯ ಏಕ ನಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ
ಮರಿಯ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕು ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

ಅಪ್ಪನಿವನು ಅಮ್ಮನಿವಳು
ಅಜ್ಜಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತಿಯವಳು
ಕರುಳ ಬೆಸಿಗೆ ಹಾಕು ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

ವರುಷಕೊಂದು ಕವನ ಬರೆದು
ಹರುಷಕೊಂದು ಮಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿ
ಹಾಡಿ ನಲಿವ ರಾಜುತಾತ ಸುಮ್ಮನೆ ||

ಆಂಗ್ಲದವರು ಆ ಅಜ್ಜಿ-ತಾತ
ಮರಿಗದವರು ಈ ಅಜ್ಜಿ-ತಾತ
ಮತ್ತೆ ತೋರು ಜಗದ ಲೀಲೆ ಅವರಿಗೆ ||

ಕೈಯ ಮುಗಿದು ಮೇರಿಗೆ
ಅಡ್ಡಬಿದ್ದು ದೇವಿ ಹೊನ್ನಿಗೆ
ಆಗು ಅವರ ಮುಡಿಯ ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

ಮನುಜ ಮತದಿ ಇದ್ದುಕೊಂಡು
ಇಣುಕಿ ತಿಣುಕಿ ಅರಿತುಕೊಂಡು
ಅರಳು ಪುಟ್ಟ ವನದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

ನಮ್ಮ ಗೂಡ ಬನದ ಬಳ್ಳಿಗೆ
ಮನುಜ ಕುಲದ ನವ ಪಿಳ್ಳಿಗೆ
ಕೊಟ್ಟ ನಾಮ ಲಿಲಿಯಾನ ಮರಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ
ಅರಳು ಅರಳು ಮಲ್ಲಿಗೆ ||

LILIANA MARIE ERPELDING
SHEELA & TODD
May 24th 2006

- ಈ ಬಿ ರಾಜು

ಮಕ್ಕಳ ಮಾಲೆ :

Ramayana

There once was a kingdom called Kosala. Here, was a very sad king named Dasaratha. He was sad because he wanted a son and his three wives had not given birth to one. He prayed to the gods for one and after performing a sacrifice, he is not granted, one, but four sons. Kaushalya gives birth to Rama. Kaikeyi gives birth to Bharat, and Sumitra gives birth to twins named Lakshmana and Shatrughna. They all excelled in their studies as well as in combat training.

One day, a sage named Vishwamitra comes and asks the king for a favor. The king, knowing Vishwamitra's power, gladly accepts to whatever Vishwamitra has to ask. Vishwamitra then asks that Rama come with him so Rama could help Vishwamitra slay two rakshasas called Subahu and Maareecha who are troubling him. The king is very worried that Rama, even though is very powerful, might get killed because of his youth and also has not fully been trained. The king offers Lakshmana be taken also to help Rama and Vishwamitra. Vishwamitra agrees and takes them. They travel many forests until they reach Dandaka forest where they find the two rakshasas. Rama quickly gets out his bow and kills Subahu but only ties up Maareecha. They head out to the kingdom of Mithila where Vishwamitra tells them that there is a king with a beautiful daughter. The king will only give his daughter to anyone who is worthy. He decides this by letting men bend a very heavy bow. So, Rama arrives at Mithila with Lakshmana and Vishwamitra. Rama decides to give the bow bending a try. He goes and not only bends it but breaks it. Everyone is shocked because of the fact that so many men had tried and failed and Rama goes and breaks it instead of bending. In fact, no one could hardly hold it. It had to be carried on a wheelbarrow with several men pushing it. Rama weds Sita and the party makes their way back to Ayodhya.

The news is spread that Rama had wed Sita and the whole town breaks out with joy. Another good news comes when Dasaratha makes the decision to make Rama succeed Dasaratha when he dies. Everyone is happy because they know Rama will be one of the greatest kings in all of history. Kaikeyi, however, is not so happy about this news thinking Rama will be a big threat to her when Rama becomes king. She wants her own son, Bharat, to become the king. She decides to use her boons, which are promises granted to her by Dasaratha when she saved his life. She makes Bharat king and banishes Rama to Dandaka forest for fourteen years. The king keeps his promise and grants her the boons unwillingly but knows that he must keep up his word. Rama doesn't seem to have a problem when he hears this terrible news but the townspeople are outraged. Sita and Lakshmana say that they do not want to leave Rama's side, so they make the decision to go with Rama to exile in Dandaka forest for the fourteen years. Although the townspeople are very furious about what has happened, they decide to give a warm good-bye as Rama, Lakshmana, and Sita go off in their chariot to Dandaka forest.

Soon after they leave, Dasaratha dies from a horrible curse he received in his youth from an old blind couple. Weeks after his death, Bharat comes back from his trip. His mother, Kaikeyi, tells him everything that has happened. As Kaikeyi tells that her plan to get Rama out of the kingdom, Bharat becomes more infuriated than anyone has ever seen him. He blames his mother tremendously saying things such as "You've ruined the family in everyway!" "You terrible woman!" As Bharat finishes, Kaikeyi tries to make the situation into something good by saying things such as "This is for the greater good," but Bharat doesn't believe it. He starts to sadden however at the part that Kaikeyi tells him that Dasaratha, his father, has died. After a proper funeral for him, Bharat decides to actually go to Dandaka forest and bring back Rama, Sita, and Lakshmana. As he prepares, his mother gives her deepest sorrows and says that she never thought about all the problems her boons would cause. As Bharat leaves, the townspeople decide to go along with him. When Bharat arrives, the two brothers hug. Bharat asks Rama to come back to Kosala and take back the throne. Rama refuses this offer, so he can keep his father's promise to Kaikeyi and says that he will serve his fourteen years of exile. Rama also promises to come back at the end of the fourteen years. Bharat says that if he doesn't keep up this promise, he will kill himself. Bharat says goodbye and heads back to his kingdom.

Rama, Sita, and Lakshmana have a talk about moving out because of the fact the village is not more than a day's walk to where they are, and they think that is too close. As they move out, they face all sorts of rakshasas whom Rama kills. As they walk farther and farther away, they meet a sage named Agastya who is said to be the most powerful sage ever. He gives Rama a special bow and arrows which are made of solid gold. He also tells them to go to Panchavati. They live in their new home there. One day, a rakshasi named Shoorpanakha, who is the sister of Ravana, who is the king of the rakshasas, asks Rama to marry her. Rama explains to her that he is already married and will be very shameful if he marries another woman. Shoorpanakha then goes to kill Sita, but Lakshmana takes out his sword very quickly and cuts off her nose and ears. Shoorpanakha goes back to the rakshasa council and explains how cruel she was treated. A whole rakshasa army goes to kill Rama, Lakshmana, and Sita, but Rama, very skilled in warfare, kills them very easily.

Ravana, who is the king of the rakshasas, is shocked to learn that Rama has killed fourteen thousand rakshasas. He becomes nearly insane and makes up his mind to kill Rama and marry Sita after he is dead. He uses his creative and devious mind to make a plan to get Sita away from Rama and Lakshmana to leave Sita defenseless. His plan is to get Maareecha to turn into a golden deer. Sita, who loves nature, would ask Rama to get the deer for her to keep as a pet when he returns back to Kosala. Then, Maareecha would scream through Rama's voice as if in agony. That would make Lakshmana go after Rama to help him leaving Sita alone for Ravana to take. Ravana would be disguised as a sage so Sita would not run or scream. Ravana goes to where Maareecha is in Dandaka forest. He asks for his help, and Maareecha gladly accepts this task. As the plan begins, Maareecha changes into a beautiful, golden deer and goes to the part where Rama, Lakshmana, and Sita are living. He starts to pretend as if he's grazing nearing the house. Sita notices the deer and asks Rama to get it for her living or dead. Rama quickly begins to think that this might be a trick, so he tells Lakshmana

to guard Sita and keep her on his sight at all times that he is gone to get the deer. As he starts to chase it, Rama knows it's a trick because of the way the deer is acting. Maareecha then executes the part of the plan where he is to scream like Rama and act as if he is dying and needs help. Sita hears his voice and asks Lakshmana to go help Rama, but Lakshmana says that it is a trick. Sita says that she will kill herself if he doesn't go. Lakshmana unwillingly goes to the aid of Rama. As soon as he leaves, Sita is greeted by a sage who is really Ravana in disguise. Ravana approaches her and acts very nice. He takes Sita away on his chariot after she crosses Lakshmana's line and revealing his true self. As she is in the chariot, she throws down things at the forest, such as her jewelry to let the creatures know to tell Rama what has happened. Meanwhile, Lakshmana meets up with Rama who he finds to be perfectly okay and not at any pain at all. When they return, they find Sita to be gone.

They decide to follow any clues that might help them find Sita. As Sita is being carried away, Jaatayu, who is a giant eagle, tries to help by breaking the chariot which he does. When they are all on the ground, Ravana gets up and cuts off Jaatayu's wings and legs leaving him to die. Ravana then carries off Sita as she is still screaming for help. Rama and Lakshmana arrive at the spot where Jaatayu is dying and talk to him. Jaatayu tells them that Ravana has carried off Sita to his kingdom, Lanka, so he could marry her. He gives them directions to where to go to help Sita. As they walk, they meet a snake which they easily kill. They then find out that it was not a snake at all. They see it is a man who was cursed. He is freed from the curse after Rama kills him in his snake form, and Kabandha, which is his name, tells them to go to Rishyamooka Hill for further help and directions. As they walk, they meet a woman who burns herself after seeing Rama because she has been enlightened. They finally arrive at Rishyamooka Hill, but there doesn't seem to be anyone there at first. One of the two vaanaras there named Hanuman, approaches them and says that he and his friend thought that Rama and Lakshmana were messengers of Vaali, who is the king of the vaanaras, which are human-like monkeys. He tells them that he is Sugreeva's assistant and he and Sugreeva are banished for taking over the throne from Vaali thinking Vaali was dead from a battle. The four-some make a pact that if Rama helps Sugreeva become king by assisting him in killing Vaali and taking over the kingdom of Kishkindha, he will help him look for his wife Sita. When Sugreeva enters the castle asking battle with Vaali, Rama prepares to hide behind a tree and kill Vaali as Sugreeva seems to be losing. From the moment the battle starts, Sugreeva always was on the slower side and not fighting very well. Rama decides to act and kills Vaali with an arrow. Everyone cheers as Vaali is seen slain. Rama and Lakshmana decide to wait at Rishyamooka Hill until Sugreeva makes up a plan to find Sita.

— To Be Continued

— Pavan Vishvanath

ರಿಚ್ಮಂಡ್ ಕನ್ನಡಿಗರ ಬಿಸಿ-ಬಿಸಿ ಸುದ್ದಿ :

೧) "Taste of India" ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಿಚ್ಮಂಡ್ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದಿಂದ "ದೋಸಾ ಬೂಥ್"

ಶುಕ್ರವಾರ ಸಂಜೆಯಿಂದಲೇ ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು CCI ಹಾಲ್ ನಲ್ಲಿ ಜಮಾಯಿಸಿ ಹಿಟ್ಟು ಕಲಿಸಿಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆರಂಭ ಮಾಡಿದರು. ಕೊನೆ ನಿಮಿಷದ ಶಾಪಿಂಗ್ ಹಾಗೂ ತರಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚುವಿಕೆ ಮುಗಿದು ಕೆಲವರು ಮನೆ ಸೇರುವ ವೇಳೆಗೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂದು ಘಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಶನಿವಾರ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಒಂಬತ್ತು ಘಂಟೆಗೆಲ್ಲಾ CCI ಹಾಲ್ ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಆಲೂಗಡ್ಡೆ ಬೇಯಿಸಿ ಸಿಪ್ಪೆ ಸುಲಿಯುವುದು, ಚಟ್ನಿಗೆ ರುಬ್ಬುವುದು, ಕೌಂಟರ್ ಬಳಿ ಮೇಜು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಹೀಗೇ ಹಲವಾರು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನೆಯ ಕೆಲಸದಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಸಾಂಘಟಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು.

ನಾವಿನ್ನೂ ದೋಸೆಯ ಕಾವಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಮೊದಲೇ ದೋಸೆಯ ಗ್ರಾಹಕರೊಬ್ಬರು ಕೌಂಟರ್ ಬಳಿ ನಿಂತಿದ್ದು ದೋಸೆ ಖ್ಯಾತಿಯ ಸಂಕೇತ ಎನ್ನುವಂತಿತ್ತು. ನಾವೆಂದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಜನ ಸಂದಣಿ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು ಸಂಜೆಯ ವೇಳೆಗೆ ಉಸಿರಾಡಲೂ ಪುರುಸೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತಾಯಿತು. ಗ್ರಾಹಕರ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ದೋಸೆ ಮಾಡುವ ಮಂದಿಗೆ ಹೇಳುವುದು, ಹಣ ಪಡೆಯುವುದು, ತಟ್ಟೆಗೆ ಚಟ್ನಿ ಹಾಕಿ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದರ ಜೊತೆ 'ದೋಸೆ' ಎಂದರೇನು ಎಂದು ವಿವರಿಸುವುದೂ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿತ್ತು.

ದೋಸೆ ಮಾಡುವ ಮಂದಿಗೂ ಹಾಗೂ ಕೌಂಟರ್ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಂದಿಗೂ ಕೆಲವು ಕಾಲ ವಿಶಾಂತಿ ನೀಡಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಅವರ ಜಾಗ ಆಕ್ರಮಿಸಿ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಸರಾಗವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದು ವಿಶೇಷ. ಕೆಲವರು ದೋಸೆ ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಯೂ ಹೋದರು. ಹಲವರು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳದಿದ್ದರೂ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ನ ಸಂತೃಪ್ತಿ ಅದನ್ನು ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಉರಿಯೋ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಬೆಳಕು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯೇ?

ಯಾರೇ ಕೂಗಾಡಲಿ ಊರೇ ಹೋರಾಡಲಿ ದೋಸೆ ನಿನ್ನ ಸಾಟಿ ಇಲ್ಲ !!

ದೋಸೆ ಎಂಬ ಹೊದಿಕೆಯ ಒಳಗೆ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಹಸುಗೂಸಿನಂತೆ ಮಲಗಿತ್ತು ಅಲೂಗಡ್ಡೆಪಲ್ಯ. ಮನೆಯ ಅಂಗಳದ ರಂಗವಲ್ಲಿಯಂತೆ ದೋಸೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಹಸಿರು ಚಟ್ನಿ. ಇವನ್ನು ಹೊತ್ತ ಬಿಳಿತಟ್ಟೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದ ನಗುಮೊಗದ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ. ಇದು ಶನಿವಾರ-ಭಾನುವಾರ 'ದೋಸೆ ಕ್ಯಾಂಪ್'ನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಮಾನ್ಯ ನೋಟ.

ಗ್ರಾಹಕರು ಹಾಗೂ 'Taste of India' ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಸೂತ್ರದಾರರ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲರ ಪರಿಶ್ರಮ ಫಲ. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಟ್ಟ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹೂಬನದವತಿಯಿಂದ ವಿಶೇಷ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

೨) ಮಾರ್ಚ್ ೨೬ ೨೦೦೬ ರಂದು ಜನಿಸಿದ ನಿತ್ಯಾಳ ಹೆಮ್ಮೆಯ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರಾದ ಸಂಚಿತಾ ಮತ್ತು ಶಶಿ ಪ್ರಭಾಕರ ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಹಾರ್ಡಿಕ ಶುಭಾಶಯಗಳು

೩) ಮೇ ೨೪ ೨೦೦೬ ರಂದು ಜನಿಸಿದ ಲಲಿಯಾನಾ ಮರಿಯ ಹೆಮ್ಮೆಯ ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರಾದ ಶೀಲಾ ಮತ್ತು ಟಾಡ್ ಎಪೆಲ್ಡಿಂಗ್ ಅವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ promotion ಗಳಿಸಿರುವ ರಾಜು ಮತ್ತು ಚಂದ್ರಾ ಅವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಹಾರ್ಡಿಕ ಶುಭಾಶಯಗಳು